

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/31/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014200817
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014200817.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: G. R., narodený XX. G. XXXX, bytom Y. K., N. XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., so sídlom Žilina, Makovického 15, IČO: 36 799 688, proti žalovanému 1/: Gymnázium J. Francisciho - Rimavského, so sídlom Levoča, Kláštorská 37 a žalovanému 2/: Riaditeľ Gymnázia J. Francisciho - Rimavského, so sídlom Levoča, Kláštorská 37, žalovaní v rade 1/ a 2/ právne zastúpení: JUDr. Lucia Morgošová, advokátka, so sídlom Bratislava, Tallerova 4, o žalobe proti rozhodnutiu a postupu žalovaného, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. novembra 2015, č. k. 4S 51/2014-70, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove z 20. novembra 2015, č. k. 4S 51/2014-70, z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove (ďalej v texte len „krajský súd“) uznesením z 20. novembra 2015, č. k. 4S 51/2014-70 (ďalej v texte len „odvolaním napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zastavil konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 4S 51/2014 a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadnemu účastníkovi konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odvolaním napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 244 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku a § 247 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku a § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku a konštatoval, že z obsahu spisu je nepochybné, že žalobca podanou žalobou namieta zákonnosť školského vysvedčenia, ktoré bolo žalobcovi vystavené za 3. ročník štúdia u žalovaného v 1/ rade, a ktoré žalobca považuje za rozhodnutie školy ako správneho orgánu.

Ďalej krajský súd poukázal na ustanovenia § 18 ods. 1, ods. 2 písm. b/ a ods. 10 zákona č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní (školský zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov a uviedol, že

vysvedčenie je teda klasifikované ako verejná listina, ako doklad potvrdzujúci úroveň získaného vzdelania s konkrétnym stupňom hodnotenia osoby, ktorej je vystavené, t. j. oznamujú sa ním žiakovi výsledky hodnotenia a klasifikácia v príslušnom predmete v procese vzdelávania. Žiadne ustanovenie vyhlášky Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 326/2008 Z. z. o druhoch a náležitostiach vysvedčení a ostatných školských tlačív, vrátane spôsobov ich evidencie a uloženia nedefinuje školské vysvedčenie ako rozhodnutie školy, či iného subjektu, ale považuje ho za tlačivo.

Podľa § 5 vyhlášky č. 65/2015 Z. z. o stredných školách predmetom hodnotenia a klasifikácie žiaka je úroveň dosiahnutých vedomostí, zručností a schopností žiaka podľa učebných osnov a vzdelávacích štandardov. Z obsahu pojmu hodnotenie žiaka, ako aj z citovaného ustanovenia vyhlášky podľa krajského súdu vyplýva, že hodnotenie žiaka ako súčasť vzdelávacieho procesu nie je správnym konaním, ktoré by bolo upravené ustanoveniami Správneho poriadku. Vysvedčenie ako verejná listina, ktorá v sebe obsahuje stupeň hodnotenia príslušného žiaka tak nemôže byť v tejto súvislosti považovaná za správne rozhodnutie, keďže nie je výsledkom správneho konania.

Z uvedených citovaných ustanovení podľa krajského súdu nevyplýva, aby sa vysvedčenie považovalo za rozhodnutie správneho orgánu o práve na vzdelanie, či o životnom napredovaní, ako to mylne uvádza žalobca.

Vo vzťahu k postaveniu žalovaného v 2/ rade a k jeho pasívnej legitímácii v tomto konaní krajský súd poukázal na § 5 ods. 4 zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý upravuje kompetencie riaditeľa strednej školy. Z uvedeného je zrejmé, že do kompetencií riaditeľa strednej školy ako štátneho orgánu vykonávajúceho štátnu správu na prvom stupni nespadá vydávanie vysvedčení, a to tiež z vyššie uvedeného dôvodu, že vysvedčenie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní. Krajský súd sa preto stotožnil s námietkou žalovaného v 2/ rade, že ten nie je pasívne legitimovaným účastníkom konania v zmysle podanej žaloby.

Krajský súd ďalej v odvolaní napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 103 Občianskeho súdneho poriadku a § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom mal jednoznačne za preukázané, že v tomto konaní nie sú splnené zákonné podmienky na konanie v súlade s § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, t. j. v zmysle príslušných zákonných ustanovení upravujúcich správne súdnictvo, konkrétne podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ako to požaduje žalobca.

Pri prijatí záveru, že školské vysvedčenie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní v zmysle § 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, je nutné konštatovať, že v konaní nie je splnená podmienka existencie rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je spôsobilé byť predmetom súdneho preskúmania v zmysle žalobcom podanej žaloby. Keďže ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, krajský súd preto v súlade s § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

II.

Žalobca podal v zákonnej lehote proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. novembra 2015, č. k. 4S 51/2014-70, odvolanie spísané svojim právnym zástupcom 22. decembra 2015 (ďalej v texte len „podané odvolanie“), v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte len „najvyšší súd“ a „odvolací súd“) uznesenie Krajského súdu v Prešove z 20. novembra 2015, č. k. 4S 51/2014-70, v časti týkajúcej sa zastavenia konania proti odporcovi v rade 1/ zrušil a v tejto časti vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že s napadnutým rozhodnutím čiastočne nesúhlasí, a to v časti rozhodnutia, v ktorej bolo rozhodnuté o tom, že konanie sa vo vzťahu k odporcovi v rade 1/ Gymnázium J. Francisciho - Rimavského, so sídlom v Levoči, Kláštorská 37 zastavuje, a preto v tejto časti podáva proti napadnutému uzneseniu odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa žalobcu v napadnutom rozhodnutí krajský súd dospel k záveru, že nakoľko školské vysvedčenie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, nie je v konaní splnená podmienka existencie rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je spôsobilé byť predmetom súdneho preskúmania v zmysle žalobcom podanej žaloby. Krajský súd vo svojom rozhodnutí ďalej podľa žalobcu uviedol, že žiadne ustanovenie Ministerstva školstva SR č. 326/2008 Z. z. o druhoch a náležitostiach vysvedčení a ostatných školských tlačív, vrátane spôsobov ich evidencie a uloženie nedefinuje školské vysvedčenie ako rozhodnutie školy, či iného subjektu, ale považuje ho za tlačivo. Krajský súd vo svojom rozhodnutí taktiež podľa žalobcu uviedol, že vysvedčenie je klasifikované ako verejná listina, ako doklad potvrdzujúci úroveň získaného vzdelania s konkrétnym stupňom hodnotenia osoby, ktorej je vystavené, t. j. oznamujú sa ním žiakovi výsledky hodnotenia a klasifikácia v príslušnom predmete v procese vzdelávania. V napadnutom rozhodnutí krajský súd ďalej podľa žalobcu uviedol, že z obsahu pojmu hodnotenie žiaka, ako aj z citovaného ustanovenia vyhlášky vyplýva, že hodnotenie žiaka ako súčasť vzdelávacieho procesu nie je správnym konaním, ktoré by bolo upravené ustanoveniami Správneho poriadku. Vysvedčenie ako verejná listina, ktorá v sebe obsahuje stupeň hodnotenia príslušného žiaka, tak nemôže byť v tejto súvislosti považovaná za správne rozhodnutie, keďže nie je výsledkom správneho konania.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd dospel podľa žalobcu k záveru, že z ním citovaných ustanovení teda nevyplýva, aby sa vysvedčenie považovalo za rozhodnutie správneho orgánu o práve na vzdelanie, či o životnom napredovaní, ako to mylne uvádza žalobca. S vyššie uvedeným podľa žalobcu nemožno súhlasiť.

Žalobca v podanom odvolaní ďalej uviedol, že podľa § 1 ods. 2 Správneho poriadku správnym orgánom je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Podľa § 224 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Žalobca má za to, že školské vysvedčenie zakladá práva a povinnosti žiaka základnej alebo strednej školy. Ide najmä o právo pokračovať vo vzdelaní alebo povinnosť opakovať ročník. Taktiež sa dotýka jeho súkromného a rodinného života.

Z vyššie uvedeného jednoznačne podľa žalobcu vyplýva, že vysvedčenie svojmu adresátovi zakladá vznik práv a povinností, a preto je nepochybne rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve na vzdelanie. Vyššie uvedené vyplýva aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2009, sp. zn. PL. ÚS 21/08, ktorý podľa žalobcu uvádza, že nie je podstatné to, ako je príslušný (individuálny) právny akt formálne označený (rozhodnutie, opatrenie, oznámenie, vyjadrenie a pod.), ale to, či svojimi účinkami smeruje ku konkrétnym adresátom práva a zakladá im priamo alebo aj sprostredkované práva a povinnosti. Žalobca ďalej uviedol, že na vyššie uvedený nález poukazoval aj vo svojom podaní. Krajský súd sa podľa žalobcu s jeho námietkou nijako nevysporiadal.

Podľa žalobcu vo svojom podaní taktiež poukazoval na Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 14. mája 2014, sp. zn. 21S 27/2014, na základe ktorého mal za to, že vylúčenie aplikácie Správneho poriadku a

absencia osobitnej procesnej úpravy nemôže v právnom štáte znamenať priestor pre bezbrehú ľubovôľu verejnoprávneho subjektu. V právno-aplikačnej praxi by mali byť použité všeobecné požiadavky na konania verejnoprávnych subjektov a právne princípy, resp. štandard všeobecných pravidiel správania sa aj napriek tomu, že zákon výslovne neoznačuje vysvedčenie ako rozhodnutie. Krajský súd sa ani s touto námietkou podľa žalobcu nijako nevysporiadal.

Žalobca na záver dodal, že z vyššie uvedeného vyplýva, že skutočnosť, že žiadny právny predpis neoznačuje vysvedčenie ako rozhodnutie neznamena, že vysvedčenie nemôže byť rozhodnutie, ktoré by bolo možné podrobiť súdnemu prieskumu. Ak by aj bol správny záver súdu prvého stupňa, že vysvedčenie nie je výsledkom právneho konania, v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline je zrejme, že ani táto skutočnosť neznamena, že pri vydávaní má byť vytvorený priestor pre bezbrehú ľubovôľu verejnoprávneho subjektu. V tomto prípade by sa mal na vec aplikovať štandard všeobecných pravidiel správneho práva.

Na základe vyššie uvedeného má žalobca za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že školské vysvedčenie nemôže byť predmetom súdneho prieskumu.

III.

Žalovaný v rade 1/ sa listom spísaným 16. februára 2016 (ďalej v texte len „vyjadrenie k podanému odvolaniu“) vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu k podanému odvolaniu a žiadal, aby odvolací súd uznesenie Krajského súdu v Prešove z 20. novembra 2015, č. k. 4S 51/2014-70, potvrdil a žalobcu zaviazal k náhrade trov právneho zastúpenia vo výške 151,58 eur.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že podané odvolanie považuje za nedôvodné a v celom rozsahu sa stotožňuje s napadnutým uznesením krajského súdu.

Ďalej žalovaný uviedol, že podľa názoru žalobcu školské vysvedčenie zakladá práva a povinnosti žiaka základnej alebo strednej školy. Ide najmä o právo pokračovať vo vzdelaní alebo povinnosť opakovať ročník. Taktiež sa dotýka jeho súkromného a rodinného života. S názorom prezentovaným žalobcom v podanom odvolaní sa nemožno stotožniť, nakoľko školské vysvedčenie nemá charakter „rozhodnutia“ s konštitutívnymi účinkami pre žalobcu, v čoho dôsledku je vylúčený jeho súdny prieskum v rámci správneho súdnictva, tak ako správne uzavrel konajúci krajský súd v napadnutom uznesení.

Žalovaný následne poukázal na ustanovenie § 18 ods. 2 písm. b/ zákona č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní (školský zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 1 ods. 1 vyhlášky Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 326/2008 Z. z. o druhoch a náležitostiach vysvedčení a ostatných školských tlačív vrátane spôsobov ich evidencie a uloženia a uviedol, že školské vysvedčenie, ako doklad, ktorým sa preukazuje získané vzdelanie, má povahu deklarátorneho správneho aktu. Konštitutívnym aktom, ktorým sa nadobúda príslušné vzdelanie, je samotné absolvovanie štúdia, resp. riadne ukončenie štúdia, a nie až následné odovzdanie vyplneného tlačiva - vysvedčenia. Štúdiom sa nezískava vysvedčenie, ale vzdelanie. Vysvedčenie sa následne vydáva žiakom, ktorí riadne ukončili vzdelanie v príslušnom stupni, a to za podmienok rámcovo upravených v školskom zákone. V prejednávanom prípade bolo podmienkou riadneho ukončenia vzdelania v rámci tretieho ročníka stredoškolského štúdia úspešné absolvovanie komisionálnych skúšok zo strany žalobcu, ktorých výsledok je v zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 školského zákona pre klasifikáciu žiaka konečný. Práva a povinnosti žalobcu vo vzťahu k jeho klasifikácii a následnému pokračovaniu v stredoškolskom štúdiu teda zakladali výlučne výsledky komisionálnych skúšok, a nie vysvedčenie, ktoré len osvedčuje hodnotenie žalobcu v procese jeho vzdelávania.

Ďalej žalovaný uviedol, že vzhľadom k tomu, že samotné vysvedčenie nezakladá žiadne práva a povinnosti žiaka (len preukazuje, resp. osvedčuje stupeň získaného vzdelania), a zároveň žalovaný pri jeho vydávaní nevystupuje v pozícii subjektu s rozhodovacími právomocami, ale len ako orgán

zodpovedný za riadne vyplnenie dokladu v súlade s dosiahnutými výsledkami klasifikácie žalobcu v predchádzajúcom procese vzdelávania, je vylúčený postup podľa § 224 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, na ktorý sa žalobca odvoláva. „Rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb... Ak nejde o rozhodnutie, ale len o úkon správneho orgánu, ktorého obsah nemá autoritatívny vzťah k žiadnej osobe, taký úkon nepodlieha súdnemu prieskumu. Základným rozlišovacím znakom takého úkonu je to, že správny orgán nevystupuje v úlohe vykonávateľa štátnej moci, ale len v pozícii oznamovateľa alebo orgánu zodpovedného za agendu potvrdení, overení, sťažností a pod.... Rozhodujúcim je konštitutívny charakter individuálneho aktu. V zmysle odporúčania Rady Európy Rec (89)8, ktoré upravuje dočasnú súdnu ochranu poskytovanú v správnych záležitostiach, „termín správny akt znamená v súlade s rezolúciou (77)31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom správnych orgánov každé jednotlivé opatrenie alebo rozhodnutie prijaté pri výkone správy verejným orgánom, ktoré priamo zasahuje do práv, slobôd alebo záujmov osôb“. Musí teda ísť o individuálny správny akt vo vzťahu k subjektom práva, ktorým sa ukladajú práva, povinnosti prípadne sa zasahuje do slobôd alebo záujmov týchto subjektov.“ (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. apríla 2012, sp. zn. 3Sžo 6/2012).

Na záver svojho vyjadrenia žalovaný dodal, že vylúčenie prieskumu vysvedčenia v správnom súdnictve pre jeho deklaratórny (osvedčovací) charakter však nepredstavuje žiadnu „bezbrehú svojvôľu verejnoprávneho subjektu,“ tak ako to prezentuje žalobca s poukazom na Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 14. mája 2014, sp. zn. 21S 27/2014, nakoľko existujúca právna úprava poskytuje žalobcovi procesné spôsobilý prostriedok ochrany jeho práv, keďže žalobca je oprávnený domáhať sa súdneho prieskumu zákonnosti postupu Štátnej školskej inšpekcie, ŠIC v Prešove, ktorá ako nezávislý kontrolný orgán v súlade so zákonom zverenými kompetenciami v prejednávanom prípade rozhodovala o žalobcovej námietke voči členom skúšobnej komisie na komisionálnych skúškach žalobcu v poslednom stupni.

IV.

Zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok nadobudol účinnosť 1. júla 2016. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Žalobca v žalobe tvrdil, že po vykonaní komisionálnej skúšky z Matematiky vzniesol námietku zaujatosti voči komisii, ktorá riaditeľkou školy bola vyhodnotená ako sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. zákona o sťažnostiach. Žalobca sa ďalších skúšok pre nezákonné zloženie komisie nezúčastnil, za ktoré bol klasifikovaný v napadnutom vysvedčení známku „nedostatočný“ (nezúčastnil sa komisionálnej skúšky z Fyziky). Fyzicky sa žalobca zúčastnil komisionálnej skúšky z Matematiky, ktorú na základe zadaných úloh realizoval, čo vyplýva z obsahu administratívneho spisu.

Vysvedčenie žalobcu je výsledkom komisionálnej skúšky z Matematiky a Fyziky. Pre posúdenie

správnosti hodnotenia žalobcu, z uvedených predmetov za II. polrok školského roku 2011/2012, je východiskom vyhodnotenie zákonnosti postupu priebehu komisionálnych skúšok, vrátane jej záverov. Vysvedčenie, ktoré žalobca napáda, nemôže obsahovať vo vzťahu k predmetom Matematika a Fyzika za II. polrok 2011/2012 iné skutočnosti, než tie, ktoré sú výsledkom komisionálnych skúšok vykonaných 30. januára 2014 z uvedených predmetov. Žalobcom podaná námietka zaujatosti (4. februára 2014 po termíne komisionálnych skúšok) obsahuje jednak námietku zloženia komisie, ako aj konkrétne námietky týkajúce sa písomnej časti skúšky aj ústnej časti skúšky vo vzťahu k predmetu Matematika, ktorú skúšku dňa 30. januára 2014 žalobca aj vykonal.

V zákonnej úprave je vysvedčenie deklarované ako „doklad o získanom vzdelaní“ - § 18 ods. 2 písm. b/ a ods. 10 zákona č. 245/2008 Z. z., a má charakter verejnej listiny.

Rozhodnutie orgánu verejnej správy preskúmané v správnom súdnictve, v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, je svojou povahou individuálnym správnym aktom, ktorým sa konkrétnemu adresátovi autoritatívne určuje obsah jeho subjektívnych práv a povinností tak, že takýmto určením bol vo svojom právnom postavení subjektívne dotknutý. Takéto rozhodnutie ani nemuselo byť vydané procesným postupom, na ktorý by sa výslovne alebo aspoň subsidiárne vzťahoval zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a v zásade ani nemusí mať formálne náležitosti rozhodnutia podľa § 47 správneho poriadku. Ochrana poskytovaná správnym súdnictvom by bola iba iluzórnou, kedy sám orgán verejnej správy tým, že svoje rozhodnutie vydá bez formálnych náležitostí zodpovedajúcich správnomu poriadku vedel dosiahnuť, že proti takémuto rozhodnutiu sa ukrátená fyzická alebo právnická osoba nebude vedieť domôcť ochrany pred súdom, ktorá je garantovaná v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Preto sa za spôsobilý predmet súdneho prieskumu považujú aj povolenia alebo aj listy s charakterom rozhodnutia vydaného príslušným orgánom verejnej správy, ako právno-aplikačné akty správnych orgánov uvedených v ustanovení § 3 ods. 7 Správneho poriadku (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. augusta 2011, sp. zn. 5Sžf 31/2011).

Podľa najvyššieho súdu je nutné pojem rozhodnutia, na účely možnosti jeho preskúmania v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, vykladať predovšetkým materiálne, t. j. podľa toho, či z obsahu aktu orgánu verejnej správy vyplýva, že ide o rozhodnutie vo vyššie naznačených intenciách, či by vyhovením žaloby - ktorým je v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vždy zrušenie napadnutého rozhodnutia, bola poskytnutá efektívna ochrana dotknutému subjektívnemu právu žalobcu.

Predmetom prieskumu je návrh žalobcu na zrušenie verejnej listiny - vysvedčenia za II. polrok 2011/2012 vo vzťahu k predmetom Matematika a Fyzika, ktoré je dôsledkom vykonania, podľa žalobcu, nezákonných komisionálnych skúšok, z uvedených predmetov, 30. januára 2014.

Odvolačný súd posúdil uvedenú písomnosť v intenciách, či táto písomnosť má povahu rozhodnutia, ktoré by mohlo byť spôsobilým predmetom súdneho prieskumu na základe žaloby v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Táto písomnosť obsahuje, podľa názoru odvolacieho súdu, autoritatívnu určenie obsahu konkrétnych verejných subjektívnych práv a povinností žalobcu, keď deklaruje v konečnom dôsledku výsledky komisionálnych skúšok určených pre žalobcu z predmetov Matematika a Fyzika za II. polrok 2011/2012, ktoré boli určené na deň 30. januára 2014, a ktorých zákonnosť postupu komisionálnych skúšok žalobca napáda.

Vysvedčenie predstavuje vrchnostenský akt aplikácie práva s nepriaznivým dopadom na právne postavenie žalobcu, ktorým žalobca mohol byť na svojich právach, právom chránených záujmov dotknutý.

Konanie správneho orgánu, ktoré predchádzalo vydaniu vysvedčenia (realizácie komisionálnych skúšok z Matematiky a Fyziky žalobcu určené na 30. januára 2014) malo povahu faktickej aktivity, činnosti,

ktorej výsledok bol premietnutý do podoby rozhodnutia na účely druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ ohodnotenie žiaka vyjadrené vo vysvedčení, vo vzťahu k jednotlivým predmetom deklaruje výsledok komisionálnych skúšok, ktorých zákonnosť účastník konania napáda, tak vysvedčenie treba považovať za individuálny správny akt, ktorý môže zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov účastníka, a je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že vysvedčenie, v prípade žalobcu, nemôže byť spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Dáva však do pozornosti krajskému súdu, že z obsahu podanej žaloby, v ktorej je žalobca zastúpený právnym zástupcom, advokátom, je zrejmé, že sa domáha prieskumu vysvedčenia. V podanej žalobe však absentuje petit žaloby, z ktorého by bolo zrejmé, akým konkrétnym spôsobom sa domáha svojich práv, tak, aby bol predmet prieskumu riadne identifikovaný, a bolo vymedzené v akom rozsahu predmet prieskumu napáda, ktorých konkrétnych záverov deklarovaných vo vysvedčení, sa žalobca domáha. Preto bude potrebné, aby krajský súd odstránil v súčinnosti s právnym zástupcom žalobcu uvedené nedostatky podanej žaloby a po doplnení žalobného petitu, v naznačenom smere, bude kompetentný krajský súd ďalej konať a rozhodnúť.

Odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku, § 246c ods. 1 a § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodne krajský súd v novom rozhodnutí vo veci podľa § 224 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolací súd v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.